Κυριακή Α' Λουκά: Κάνε αρχή (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 25 Σεπτεμβρίου, 2020

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία που εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 23-9-1990

Η Εκκλησία μας, αγαπητοί μου, την πρώτη Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, κάνει αρχή ευαγγελικών περικοπών από το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο. Αλλά και **το περιεχόμενο της ευαγγελικής περικοπής σήμερα αναφέρεται στην αρχή του δημοσίου έργου του Κυρίου μας και την εκλογή των πρώτων μαθητών Του**. Γι' αυτό και εμείς σαν θέμα σήμερα να έχουμε **τη σημασία ενός ξεκινήματος σε οποιοδήποτε τομέα της ζωής μας. Και μάλιστα ιδιαίτατα στον τομέα της σωτηρίας μας.**

Αλλά με δύο λόγια ας δούμε την ευαγγελική περικοπή για να έχουμε μία εικόνα. Ένα πρωινό, στην αμμουδιά της λίμνης Γενησαρέτ, είδε ο Κύριος δύο αραγμένα καΐκια, που οι νοικοκυραίοι τους ήταν ο Πέτρος, με τον αδελφό του τον Ανδρέα στο ένα και ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης ο αδελφός του στο άλλο. Ο Κύριος ζήτησε από τον Απόστολο Πέτρο για λίγο να του παραχωρήσει το καΐκι του, επειδή ήταν πολύ το πλήθος που ήλθε να ακούσει τον λόγο Του και δεν ήταν δυνατό να μπορέσει να μιλήσει, να οράται και να ακούεται, και ζήτησε από το καΐκι να μπορέσει να μιλήσει στα πλήθη.

Μετά από την ομιλία, προέτρεψε ο Κύριος τον Πέτρο να ανοιχτεί στη θάλασσα το καΐκι, για ψάρεμα. Ήταν μεσημέρι. Παρά την ακαταλληλότητα του χρόνου, ο Πέτρος υπακούει. Και σε λίγο το δίχτυ σχιζόταν από το πλήθος των ψαριών τόσο, ώστε να φωνάξουν και τους μετόχους αυτών, το άλλο καΐκι, του Ιακώβου και του Ιωάννου για να βοηθήσουν. Και τα πλοία και τα δύο κινδύνευαν να βυθιστούν από το πλήθος, το βάρος των ψαριών. Ο απόστολος Πέτρος, όπως και οι άλλοι συγκλονίστηκαν. «*θάμβος γὰρ*», λέει ο ευαγγελιστής Λουκάς, -θάμπωμα, έκπληξις- «*περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ*».

Και ο Κύριος λέγει στον Πέτρο, στον Σίμωνα: «*μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν* (: από τώρα και εμπρός) *ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν* (: ανθρώπους θα ψαρεύεις). *καὶ καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ*».

Βλέπουμε λοιπόν, αγαπητοί, να ξεκινά ο Κύριος το κήρυγμα του Ευαγγελίου. Είναι η αρχή του Ευαγγελίου. Όχι εκείνη η ημέρα. Εκείνες τις ημέρες. Αλλά και οι πρώτοι

Του μαθητές. Αυτούς που κάλεσε. Τους 4 πρώτους. Αφού και εκείνοι όλα τα άφησαν, αρχίζουν και εκείνοι το ιεραποστολικό τους έργο.

Έτσι αισθανόμαστε μία πνοή αρχής, μία πνοή ξεκινήματος, καθώς ακούμε τη σημερινή ευαγγελική περικοπή. Αλλά και ο Σεπτέμβριος είναι ο πρώτος μήνας του έτους. Ναι. Πρωτοχρονιά έχουμε την 1η Σεπτεμβρίου. Και ο πρώτος μήνας προετοιμασίας της γης για τη χειμερινή της καλλιέργεια.

Όταν στέγνωσαν τα νερά του Κατακλυσμού και κατακάθισε η Κιβωτός του Νώε, ήταν Σεπτέμβριος! Μας το λέει σαφώς η Αγία Γραφή. Και με τη διάσωση του ανθρωπίνου γένους με την Κιβωτό, οκτώ ψυχές ήσαν, ξεκίνησε πάλι την ιστορική της πορεία η ανθρωπότητα. Πότε; Τον μήνα Σεπτέμβριο. Αλλά και ο κόσμος στη δημιουργία του είχε αρχή. Γράφει ο θεόπνευστος Μωυσής: «*Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν*». Και βέβαια αυτό το «*ἐν ἀρχῇ*» δε σημαίνει παρά χρόνο και συνεπώς ξεκίνημα. Αλλά ο χρόνος, αν το θέλετε να σας πω κάτι πιο πολύ, δεν προϋπήρχε. Αλλά εκείνη τη στιγμή που ο Θεός δημιουργεί τον χώρο, την ύλη, δημιουργείται και ο χρόνος. Ταυτόχρονα. Ταυτόχρονα. Και όπως λέγει ο Ωριγένης: «*Δύναται τό τῆς ἀρχῆς ὄνομα λαμβάνεσθαι καί ἐπί τῆς τοῦ κόσμου ἀρχῆς*». Μπορεί να δοθεί, λέει, το όνομα της αρχής, ακόμα και στη δημιουργία του κόσμου. Και θα έλεγα, προπαντός στη δημιουργία του κόσμου.

Και, όπως λέγει ο **άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων**, λίγο ξεφεύγω από το κύριό μου θέμα, δεν πειράζει, είναι μία όμορφη θέση του αγίου Κυρίλλου που λέγει: «*Ἀρχή τοῦ κόσμου τό ὕδωρ καί ἀρχή τῶν Εὐαγγελίων ὁ Ἰορδάνης*». Βλέπετε λοιπόν; Η αρχή του κόσμου είναι το νερό. Η αρχή των Ευαγγελίων, δηλαδή του κηρύγματος, είναι ο Ιορδάνης. Διότι μετά το βάπτισμά Του ο Κύριος, άρχισε να κηρύττει. Αυτό που λέγει «ἀρχή τοῦ κόσμου» ότι είναι το «ὕδωρ», πάλι επιτρέψατέ μου μία μικρή παρέκβαση από το κύριό μου θέμα,γιατί είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον σημείο.

Αν διαβάσουμε τους προσωκρατικούς φιλοσόφους, θα δούμε ότι ο καθένας που αυτοί βέβαια φιλοσόφησαν με αντικείμενό τους την κοσμολογία και τη θεολογία, δηλαδή περί Θεού και περί κόσμου. Ο Σωκράτης ξεκινάει περί ανθρώπου. Ανθρωπολογία. Αν λοιπόν δούμε τους φιλοσόφους τους προσωκρατικούς, θα δούμε ότι ο καθένας αποδίδει κάποιο ή κάποια στοιχεία ξεκινήματος της δημιουργίας. Άλλος λέει το πυρ, άλλος λέγει τούτο, άλλος λέγει εκείνο. Κάποιος λέγει και το νερό, εκ των φιλοσόφων. Η Αγία Γραφή μας λέγει ότι η αρχή της Δημιουργίας είναι το νερό. Κάνει εντύπωση, γιατί μοιάζει ότι είναι χοντροκομμένο το πράγμα. Επιτρέψατέ μου να σας το δείξω αυτό, πώς το λέγει ο Απόστολος Πέτρος. Σας είπα, παρέκβαση κάνω. Να έχετε μία γνώση. Λέγει ο απόστολος Πέτρος στη 2α του επιστολή, στο 3ο κεφάλαιο, στον 5ο στίχο: «*οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι καὶ γῆ* (: από παλιά και οι ουρανοί και η γη) *ἐξ ὕδατος καὶ δι᾽ ὕδατος συνεστῶσα τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ* (: έγιναν με τον λόγο του Θεού εξ ύδατος και δι᾽ ύδατος. Από το νερό και με το νερό)». Είναι εκπληκτικό!

Προσέξτε να δείτε. Ο αρχαίος κόσμος χρησιμοποιεί την Αγία Γραφή με τα δεδομένα τα γνωσιολογικά της κάθε εποχής. Δεν μπορούσε, για παράδειγμα, να ομιλεί περί οξυγόνου και υδρογόνου. Είναι πάρα πολύ φυσικό. Όταν όμως λέγει ότι «από το νερό έγινε η δημιουργία και με το νερό», λέει σαφώς ο Απόστολος Πέτρος, εννοούμε τούτο: Τι περιέχει το νερό; Υδρογόνο και οξυγόνο. Ξέρουμε πολύ καλά ότι το υδρογόνο είναι εκείνο που επαναλαμβανόμενο στον πυρήνα του, τα πρωτόνια, φτιάχνει τα στοιχεία του κόσμου. Να λοιπόν που το πρώτο στοιχείο, όντως το πρώτο στοιχείο είναι το υδρογόνο· που περιέχεται μέσα στο νερό και μάλιστα περισσότερο από το οξυγόνο. Λέμε: υδρογόνο δύο οξυγόνο, λέμε ότι είναι το νερό. Εκπληκτικό! Και κατοπινά, τι διαμορφώνει την επιφάνεια της γης; Πάλι το νερό. Τα νέφη, τα νερά, οι ωκεανοί. «*Ἐξ ὕδατος καὶ δι᾽ ὕδατος*». Είδατε ακρίβεια της Γραφής; Από το νερό και με το νερό. Είναι εκπληκτικό. Αλλά δε θα μείνω πιο πολύ παρά το ενδιαφέρον του χωρίου, γιατί θα φύγει ο χρόνος μου, θα φύγει το θέμα μου.

Όλα τα κτιστά έχουν αρχή. Όλα τα κτιστά πράγματα. Και η ζωή είχε και έχει αρχή. Βεβαίως η ζωή ως φαινόμενο, είχε αρχή. Με τον Λόγο του Θεού έγιναν και το φυτικό και το ζωικό βασίλειο και ο άνθρωπος. Αλλά και κάθε φορά ο καθένας που πρέπει να έρθει στον κόσμο, να πάρω μόνο τους εαυτούς μας, έχουμε αρχή. Ο καθένας έχει αρχή της προσωπικής του υπάρξεως. Και η αρχή πάντοτε έχει μια γοητεία, μια ομορφιά. Γιατί; Γιατί μέσα της κλείνεται η ελπίδα της δημιουργίας και η επιτυχία. Γι' αυτό γοητεύει πάντα άνθρωπο που κάνει μία αρχή στα έργα του.

Και ο Θεός, ας μου επιτραπεί να μιλήσω με μία ανθρώπινη γλώσσα, δηλαδή ανθρωπομορφικά, όπως λέγει η Σοφία του Θεού, ευφραινόταν, ευφραινόταν όταν δημιουργούσε. Γιατί; Είναι η αρχή και υπάρχει αυτή η χαρά της Δημιουργίας. Και η ελπίδα το τι θα σταθεί και θα γίνει η Δημιουργία.

Η αρχή του ανθρώπου είναι ο Χριστός. Διότι την αρχή του την έχει, όπως λέγει ο άγιος Ιουστίνος, στην Εκείνου θέληση. Ήθελε και μας έκανε. Αλλά και την αρχή του ανθρώπινου σχήματός του ο άνθρωπος την ανάγει και αυτήν στον Χριστό. Λέγει ο Ωριγένης: «*Χριστός ἀρχή τῶν κατ᾽ εἰκόνα γενομένων Θεοῦ*». Ό,τι έγινε, απ᾽ ό,τι έγινε από τους ανθρώπους που αποτελούν την εικόνα του Θεού, **η αρχή είναι ο Χριστός**. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι το πρότυπο ή το αρχέτυπο ήταν ο μέλλων να ενανθρωπίσει Λόγος του Θεού, βάσει του οποίου έγινε ο άνθρωπος. Δεν έγινε δηλαδή ο Ιησούς Χριστός βάσει του Αδάμ. Ο Αδάμ έγινε βάσει του Ιησού Χριστού. Γι' αυτό λοιπόν όντως **αρχή του ανθρώπου, της υπάρξεως, του σχήματος, αυτό που λέμε «άνθρωπος», αυτό που είμαι, αυτό που με βλέπετε, αυτό που σας βλέπω, αρχή έχει όχι τον Θεό Λόγο, αρχή έχει τον Ιησού Χριστό.** Γιατί άμα λέμε Ιησούς Χριστός, εννοούμε την Ενανθρώπηση του Θεού Λόγου.

Και **ο Θεός θέλει αυτή η αρχή, η κάθε αρχή να είναι αγαθή. Όπως και**

Εκείνος είναι Αγαθός, και ό,τι δημιουργεί είναι αγαθό. Όμως όταν έκανε αρχή ο Θεός στη δημιουργία του ανθρώπου, έκανε **αρχή της ελευθερίας του ανθρώπου**. Εδώ προσέξτε, γιατί εδώ μπαίνουμε σε μία περιπέτεια. Δηλαδή άφησε το ξετύλιγμα της ζωής του στην προαίρεσή του. «Πώς θέλεις εσύ να ξετυλίξεις τη ζωή σου; Να την εκτυλίσσεις; Πώς θέλεις; Αφήνω το πώς θέλεις στα χέρια τα δικά σου, ω άνθρωπε». Αυτό είναι το μυστήριο της ελευθερίας, που είναι εκπληκτικό. Εσείς συλλάβατε τι θα πει ελευθερία; Όλα μου τα χρόνια μελετώ το θέμα, από έφηβος, αγαπητοί μου, από έφηβος μελετώ το θέμα της ελευθερίας. Δεν το έχω πιάσει ακόμα. Δεν το έχω πιάσει ακόμα. Έτσι ο Θεός έβαλε στα χέρια του ανθρώπου, τι; Του έβαλε τη δυνατότητα να θέτει αρχή, στα χέρια του, να θέτει αρχή στα έργα τα δικά του. Λέμε: «Θα κτίσουμε ένα σπίτι». Λέμε: «Θα κάνουμε παιδιά». Λέμε: «Θα φυτέψουμε έναν κήπο». Και ο άνθρωπος τώρα έχει τη δικαιοδοσία, αλλά και την υποχρέωση να κάνει αρχή στη ζωή του σε όλα τα πράγματα.

Στον «Εκκλησιαστή» αναφέρεται κατά πλησμονήν: «*Καιρός παντί πράγματι*». Καιρός για κάθε πράγμα. Καιρός, λέει, να φυτέψεις, καιρός να ξεριζώσεις, καιρός να γκρεμίσεις, καιρός να κτίσεις κ. ο. κ. Αυτό το «*καιρός παντί πράγματι*» αφήνει να εννοηθεί ότι εκεί υπάρχει η αρχή του κάθε πράγματος· διότι αν λέγει περί καιρού, ομιλεί περί χρόνου. Και συνεπώς είναι η ώρα αυτό να κάνεις, είναι η ώρα εκείνο να κάνεις, είναι η ώρα εκείνο να κάνεις, αυτό να αρχίσεις, εκείνο να αρχίσεις. Και σημαίνει ότι πράγματι **η αρχή ανήκει στα χέρια του ανθρώπου. Αρκεί ο άνθρωπος ό,τι κάνει, επειδή είναι δευτερογενής ύπαρξη, δεν είναι αυτογενής, ο Θεός είναι αυτογενής, ο Θεός είναι αυτοΰπαρξη, πρέπει να παίρνει την ευλογία του Θεού.** Θα το πω άλλη μία φορά. Πρέπει να παίρνει την ευλογία του Θεού.

Το πρώτο όμως ξεκίνημα του ανθρώπου που έχει να κάνει είναι η σωτηρία του. Αυτό έθεσε και ο Θεός στον Αδάμ. Όταν του είπε να εργάζεται, ποιον του είπε να εργάζεται; Τον παράδεισο που απολάμβανε έτοιμο εκεί; Εννοούσε τον παράδεισο της ψυχής του. Και ποιους καρπούς έπρεπε να αποφέρει; Αφού μόνη της η γη ποτιζόταν, μας λέγει ο θεόπνευστος Μωυσής. Ποιους καρπούς έπρεπε να αποφέρει; Τους καρπούς των αρετών. Συνεπώς, επειδή δεν πρόσεξε και έχασε τον Παράδεισο, τώρα **πρέπει να βάλει αρχή της επιστροφής του στον Παράδεισο** . Πρέπει να γυρίσει πίσω.

Το κατά Μάρκον Ευαγγέλιο αρχίζει έτσι: «*Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ*». Αρχή του Ευαγγελίου. Τι θα πει αυτό; Ότι η αρχή αυτή ετέθη εκ μέρους του Θεού. Δηλαδή να σε βοηθήσει να μετανοήσεις. Δηλαδή σου δίνει τη δυνατότητα, σε ωθεί, σε σπρώχνει σε μια άλλη αρχή, την **αρχή της μετανοίας**. Βάζει ο Θεός αρχή να σώσει και εσύ πρέπει να βάλεις αρχή να μετανοήσεις. Λέει ο απόστολος Παύλος στους Αθηναίους: «*τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς* (: παρέβλεψε, ξεπέρασε ο Θεός τους χρόνους της αγνοίας, της ειδωλολατρίας κτλ)

τανῦν (: και τώρα) *παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν* (: και τώρα παραγγέλλει σε όλους τους ανθρώπους να μετανοούν, να γυρίσουν πίσω).

Κάποτε λοιπόν πρέπει να βάλουμε και εμείς αρχή μετανοίας. Θα το έλεγε καλύτερα, πρέπει να βάζουμε αρχή πάντοτε μετανοίας. Οι ασκητές έλεγαν: «*Ἀρχήν βάλλω* (: οριστική, α΄πρόσωπο, Ενεστώτας)». Λέγεται για τον άγιο Σισώη ότι όταν πέθαινε, μαζεύτηκαν όλοι οι μαθητές του κ.λπ. στο κρεβάτι το επιθανάτιο. Τους παρεκάλεσε να τον αφήσουν λίγο μόνο του για να βάλει αρχή μετανοίας! Και μόλις λίγο απεμακρύνθησαν, απέθανε, ξεψύχησε. Και έλαμψε ολόκληρος με το άκτιστο φως και γέμισε ο χώρος από ευωδία. Ήταν αγιασμένος. Και όμως έλεγε: «Αφήσατέ με λίγο, να βάλω αρχή μετανοίας». Αυτό πρέπει να λέμε. Ποτέ μη λέμε: «είμαι φτασμένος». Όχι. **Αρχή μετανοίας**, αγαπητοί μου.

Κάποτε κάναμε αρχή της πνευματικής ζωής μας με το Βάπτισμα. Όμως τον χιτώνα του Βαπτίσματος τον ρυπώσαμε, τον λερώσαμε, τον βρωμίσαμε. Πρέπει να βάλουμε αρχή καθαρμού του χιτώνος του βαπτίσματος, που είναι η μετάνοια και η εξομολόγηση. Πέσαμε; Αρχή ανορθώσεως. Ξαναπέσαμε; Αρχή επανορθώσεως. Ξαναπέσαμε; Όποτε πέφτουμε, θα σηκωνόμαστε. Κάθε στιγμή. Μόνο που δε μας συμφέρει να πέφτουμε κάθε στιγμή από αμέλειά μας. Δε μας συμφέρει. Δε μας συμφέρει. Πολλή προσοχή στο σημείο αυτό. Μην κανείς πονηρά και ανόητα το εκμεταλλευτεί. Και πει: «Ε, δεν πειράζει, θα ξαναπέσω, αφήνω τον εαυτό μου, δεν προσέχω». Κάποτε πάει η στάμνα στο πηγάδι και δε γυρίζει πίσω. Σπάζει. Αν σε βρει ο θάνατος; Πού ξέρεις; Ύστερα, πότε θα αποφέρεις, αδερφέ μου, καρπό; Πότε; Διότι δεν είναι η μετάνοια μόνο μία λέξις. Είναι η μετάνοια μία πράξις. Και η πράξις είναι όπως λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής, που σήμερα γιορτάζουμε τη θεία του σύλληψη, είναι καρπός. «*Ποιήσατε οὖν καρπούς ἀξίους της μετανοίας*». Βλέπετε λοιπόν ότι δε μας συμφέρει να πέφτουμε. Αλλά όταν πέσουμε μπορούμε να σηκωθούμε. Να λυπηθούμε, να σηκωθούμε, να κάνουμε πάλι αρχή. Ύστερα είναι ο εσωτερικός μας κόσμος, οι λογισμοί μας, τα αισθήματά μας. Να λέμε «τα αφήνω αυτά. Άστα. Μη με απασχολούν. Κάνω αρχή μετανοίας».

Όταν ο άνθρωπος ξεκινά τη ζωή του, του προβάλλεται η απόκτηση των ευαγγελικών αρετών. Μεγαλώνουμε το παιδί μας, του λέμε ότι πρέπει να ζήσει ευαγγελικά. Φαίνονται όμως πολλές οι αρετές και δύσκολες. Τι θα γίνει; Θα κάνει αρχή. Απλούστατα. Και η αρχή, είναι πασίγνωστο, είναι το ήμισυ του παντός. Έκανες αρχή; Είναι σαν να έκανες το μισό σου έργο. Αλλά ο διάβολος γνωρίζει πάρα πολύ καλά την αξία της αρχής ενός έργου. Γι' αυτό, το παν μηχανεύεται και το παν κάνει, για να ματαιώνει αυτήν την αρχή. Ότι να, τώρα, ξέρω ΄γω, τούτο ή εκείνο. Πάντα δημιουργεί ένα πρόσχημα, ένα πρόσκομμα. Προβάλλει μπροστά στην ανθρώπινη αρχή, την **ακηδία. Αυτή την πνευματική τεμπελιά. Και η ακηδία, αγαπητοί μου, πρέπει να σας το πω, πολεμάται με τη βία.** Η ακηδία είναι ό,τι η αδράνεια

στα σώματα, όπως μας λέγει η Φυσική, που πρέπει να καταβληθεί περισσότερη ενέργεια για την κίνησή τους. Αυτό είναι στην πνευματική μας ζωή η ακηδία. Θα πω μία μεγάλη κουβέντα. Ακούσατέ την. Έτσι, **η αρχή της αρχής είναι η βία**! Θα βάλουμε **βία στην αρχή του κάθε μας έργου**. Και αυτή η βία είναι αγαθή και αναγκαία. Γι' αυτό λέγει ο Κύριος ότι «*ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται*», υπόκειται σε βιασμό, «*καί βιασταί ἁρπάζουσιν αὐτήν*».

Ακόμη ο διάβολος μετέρχεται και ένα ακόμη τέχνασμα. Έρχεται να παρουσιάσει στην αρχή του κάθε έργου, ότι αυτό είναι πελώριο και αδύνατο. Τόσο μεγάλο. Θα εφαρμόσω εγώ τις εντολές του Ευαγγελίου; Κάποτε ένας πατέρας έστειλε το παιδί του στο χωράφι να το σκάψει. Πήγε αυτό, είδε τη μεγάλη έκταση του χωραφιού, απογοητεύτηκε και γύρισε πίσω. «Καλά», του λέει ο πατέρας του. Την άλλη μέρα το πρωί πήγανε μαζί. Και του λέει: «Θέλω να μου σκάψεις, να, τόσο τετραγωνικά. Δε θέλω άλλο. Και το βράδυ να έρθεις στο σπίτι». Με τον τρόπο αυτόν, με τη μέθοδο αυτή, σκάφτηκε ολόκληρο το χωράφι.

Είναι ακόμη και η αρχή της εξασκήσεως ενός ταλάντου. Το τάλαντο είναι χρυσάφι. Δεν αναλύω πιο πολύ, το ξέρετε. Νόμισμα της αρχαιότητας. Αλλά ακατέργαστο χρυσάφι. Πρέπει λοιπόν να γίνει η αρχή της κατεργασίας του. Κάνει εντύπωση αυτό που λέγει ο Θεός. «*Πλάτυνον τό στόμα σου* (λέγει στον 80όν Ψαλμό) *καί πληρώσω αὐτό*». Άνοιξε το στόμα σου κι εγώ θα το γεμίσω. Προσέξτε, ο Θεός θα βάλει το περιεχόμενο του λόγου Του, αλλά αφού όμως εγώ θα έχω ανοίξει το στόμα μου. Και μάλιστα, χαρακτηριστικά, δεν λέγει «ἀνοιξον» αλλά λέγει «πλάτυνον»· που σημαίνει ότι θα εργαστείς οριακά. Έρχεστε να κοινωνήσετε, ανοίγετε το στόμα και σας λέμε: «Πιο πολύ το στόμα». Οριακά, όσο παίρνει. Στα όριά του θα ανοίξεις το στόμα σου. Δηλαδή **οριακά θα εργαστείς το τάλαντό σου. Και τότε ο Θεός θα στο αξιοποιήσει**. Το ίδιο ισχύει και για το μολύβι. Λες: «Τι να γράψω;». Πάρε χαρτί και μολύβι, ξεκίνα και θα γράψεις. Βλέπετε ότι η αξία της αρχής είναι σπουδαιότατη για όλους. Είναι για τον μαθητή, είναι για τον επιστήμονα, είναι για εκείνον ο οποίος ξεκινάει την οικογένειά του. Είναι για εκείνον που ξεκινάει ένα επάγγελμα. Είναι σπουδαιότατη η αρχή.

Πολλές αρχές βέβαια μπορεί να βάλει ο άνθρωπος και να θεμελιώσει τη ζωή του, αλλά **η σημαντικότατη είναι η αρχή της αγιότητος**. Ο Θεός εντέλλεται: «*Ἅγιοι γίνεσθε ὅτι Ἐγώ ἅγιος εἰμί*». Αλλά η αγιότητα δεν σταματά στην επιθυμία, αλλά αρχίζει με τα μικροπράγματα. **Αρχή σταματήματος μικρών κακών συνηθειών. Αρχή ξεκινήματος μικρών καλών συνηθειών. Να βάλουμε αρχή και στη θέληση.** Ο Απόστολος Παύλος έλεγε: «*Χωρίς ἁγιασμοῦ, οὐδείς ὄψεται τόν Κύριον*». Χωρίς τον αγιασμό, κανείς δε θα δει τον Κύριο. Πρέπει λοιπόν να βάλουμε αρχή.

Αγαπητοί, ένα πρωινό στη λίμνη Γενησαρέτ ετέθησαν κάποιες χρονικές στιγμές. Ξεκίνησε το κήρυγμα ο Κύριος. Διάλεξε τους πρώτους μαθητές Του. Κήρυξε τη

μετάνοια σαν την αρχή της επιστροφής μας στον Θεό. Κήρυξε την **αρχή της καινούριας μας ζωής**. Κήρυξε και ήθελε με τούτο να μας υπενθυμίσει ότι **και εμείς πρέπει να βάλουμε αρχή. Αρχή σε όλα. Προπαντός στην αγιότητα** . Ο Κύριος χώρισε για χάρη μας τον χρόνο σε μικρά κομματάκια, για να μας βοηθήσει. Όπως έκανε ο πατέρας στο παιδί του, που χώρισε μικρά κομματάκια το χωράφι, για να το καλλιεργήσει και να μη βλέπει τον όγκο της εργασίας. Τον χώρισε σε ημερονύκτιο, με μία δύση και με μία ανατολή. Βάζω πρώτα τη δύση και μετά την ανατολή, για να δείξω το ξεκίνημα. Χώρισε τον χρόνο σε έτη, για μετράμε το μήκος της ζωής μας. Τι έκανα πέρυσι, τι κάνω φέτος, τι μπορώ να κάνω φέτος. Τον χώρισε ακόμη και σε στιγμές. Για να Τον θυμόμαστε τον Κύριο, για να επιστρέφουμε σε Αυτόν και να μετανοούμε διαρκώς. Αδελφοί μου, ας κάνουμε αρχή σε όλα. Προπαντός όμως αρχή στη μετάνοια και στην αγιότητα. Και η αρχή θα μας χαρίσει το ήμισυ του παντός, το ήμισυ του έργου. Αλλά θα μας χαρίσει όμως ολόκληρη τη χαρά.

Ας κάνουμε λοιπόν αρχή και ο Κύριος Ιησούς, που για χάρη μας έγινε αρχή και χρόνος με την Ενανθρώπησή Του, σίγουρα θα μας βοηθήσει.

ΠΗΓΕΣ:

• http://www.theognosia.gr/el/kyriakodromio (απομαγνητοφωνημένες ομιλίες μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου δια χειρός του κυρίου Αθανασίου Κ.)

• http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_483.mp3

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια:
Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)